

PÁTRÁNÍ PO DELPHI

Napsala Katie Fleming
Přeložila Esselta

„Hórův amulet“, zašeptala Lara a se zájmem na něj hleděla.

„Hmm, hmm.“, podotkl hluboký hlas.

Lara vzhledla a spatřila Winstona, který stál u její postele se stříbrným podnosem. Přes podnos bylo přehozený bílý látkový ubrousek.

„Dobré ráno Winstone“

„Dobré ráno i vám Laro“, odpověděl Winston.

Lara se usmála, odložila amulet na noční stolek a začala si smotávat své dlouhé vlasy do drdolu.

„Copak je na tom podnose?“ zeptala se.

Winston odložil ubrousek z podnosu a odhalil obálku, která ležela pod ním. Vzal ji a podal Laře.

„Tento dopis přišel dnes ráno,“ řekl.

„Řekl bych, že je důležitý.“

Lara si dopis zvědavě prohlížela. Pod jejím jménem a adresou byl nápis, napsán červeným inkoustem: *Neodkladné. Týká se Hórova amuletu.*

„Hmm, o co se asi jedná?“ přemýšlela.

Winston pokrčil rameny a odešel z jejího pokoje. Lara spustila nohy z postele a vstala. Roztrhla obálku, opatrně vyndala dopis a sedla si do svého křesla naproti balkónu. Začala rychle číst.

Vážená slečno Croftová,

Byli jsme informováni, že Vy jste objevila Hórův amulet a nyní jste jeho majitelem. .A proto jsme si jisti, že by Vás velmi zajímalo co jsme objevili.

Naše společnost se jmenuje Hledači Gibsonovy legendy (H.G.L.).Před dvěma lety jsme našli v Gibsoně poušti v Austrálii kamennou tabulku. Je popsána hieroglyfy, které informují o dvojčeti Hórova amuletu. Začali jsme tedy pátrat po poušti, kde se údajně tato sestra Hórova amuletu nalézá, ale dosud jsme neměli štěstí.

Kamenná tabulka popisuje mnoho detailů o Hórově amuletu.

Byli bychom poctěni, kdybyste nám pomohla s hledáním druhého amuletu. Prosím co nejdříve nám sdělte své rozhodnutí.

S pozdravem

Hledači Gibsonovy legendy

V pravém dolním rohu dopisu bylo uvedeno telefonní číslo společnosti. Lara se zahleděla z okna. Mezitím Winston vstoupil opět do jejího pokoje.

„Jedu do Austrálie,“ řekla Lara zamyšleně a otočila se na Winstona.

„Jedu do Austrálie,“ vykřikla Lara, vyskočila z křesla, poklepala Winstona po zádech a rozběhla se po schodech dolů. Došla až k telefonu a vytočila číslo.

„Crrr, crrr,“

„No tak, zvedněte někdo ten telefon,“ říkala si pro sebe nervózně.

„Crrr, cr...“

„Dobrý den, Hledači Gibsonovy legendy“.

„Dobrý den, jmenuji se Lara Croftová, obdržela jsem dnes váš dopis týkající se ...“

„Lara? Prosím počkejte chvíli“, řekl hlas v telefonu.

Lara se usmála na Winstona, který scházel ze schodů a nervózně při tom tůukala tužkou do stolku. Za malý moment se znovu někdo chopil sluchátka.

„Lara Croft?“ zeptala se neznámá žena.

„Ano.“

„Jmenuji se Natalie, jsem manažerka H.G.L. jsem ráda, že už vám ten dopis došel.

„Ano došel dnes ráno, ráda bych mluvila s někým, kdo by mi poskytl více informací o kamenné tabulce, kterou jste našli.“ vysvětlovala Lara.

„Samozřejmě, veškeré informace Vám poskytneme, ale po telefonu by to nebyl nejlepší nápad, nechtěla byste se sem dostavit osobně?“

„To zní dobře,“ odpověděla Lara.

„Výborně, až přijdete na letiště řekněte, že jste od H.G.L a oni vás zavedou k přímému letadlu. Vše bude zařízeno k vaší spokojenosti.“

Lara souhlasila a zavěsila sluchátko.

„Takže?“ zeptal se Winston.

„Musím se sbalit, a hned potom vyrazím na letiště.“

Lara šla do kuchyně, kde na stole ležely vyleštěné pistole. Rukou přešla okraj stolu a láskyplně si prohlížela své nejmilejší zbraně. Winston jí zatím připravil lékárníčku, malou láhev s vodou a dostatek nábojů. Lara si vše zabalila do batohu, ale ještě něco jí chybělo – „Hórův amulet“. Šla tedy nahoru do ložnice a do batohu vložila i amulet. Nyní se stačilo už

jen obláci. Zvolila své obvyklé oblečení, hnědé šortky, zelené tričko a vysoké boty. Rychle seběhla dolů a vyšla z domu ven, kde už čekal Winston s černou limuzínou.

„Výzva pro cestující do Kanady. Letadlo odlétá za pět minut. Prosíme všechny, ať se urychleně dostaví k odbavení. Všichni cestující letící do Kanady ...“

„Děkuji za odvoz Winstone,“ poděkovala.

„Není zač, slečno. Šťastnou cestu,“ odpověděl Winston.

Když se oba rozloučili, Lara vyrazila k nejbližší přepážce. Drobná slečna s červenými vlasy vzhledla od počítače a usmála se na ni.

„Dobrý den, mám tady zamluvenou letenku od H.G.L,“ řekla Lara.

„Lara Croft?“ zeptala se slečna.

„Ano, to jsem já.“

Žena obešla přepážku.

„Už na vás čekám,“ řekla.

„Slyšela jsem, že je tohle vše přísně tajné,“ řekla tajemně a pohlédla na Laru, jako by chtěla dodat: *řekni mi o co jde, jsem tak hrozně zvědavá*. Lara jen přikývla a usmála se na ni.

Žena ji dovedla ke dveřím, které vedly k jejímu letadlu.

„Prosím, jděte tudy, přeji vám šťastnou cestu,“ popřála Laře.

„Děkuji,“ odpověděla.

Vy kročila ke dveřím a nastoupila do letadla. O osm hodin později letadlo přistálo. Když vystoupila z letadla, nějaký člověk už ji čekal u helikoptéry.

„Předpokládám, že poletíme do centrály společnosti H.G.L,“ zeptala se Lara pilota.

„Naskočte,“ pobídl jí.

Lara nastoupila do helikoptéry a sedla si. Celou cestu nikdo nepromluvil. Lara stále znovu a znovu četla dopis od H.G.L. a představovala si jak asi ona kamenná tabulka vypadá. Po hodině letu helikoptéra přistála. Lara vystoupila a poděkovala pilotovi za „odvoz“, usmál se na ni a odletěl. Kapička potu, pomalu stékala po Lařině čele a ona se konečně rozhlédla po okolí, kde ji pilot vysadil. Byla uprostřed pouště! Najednou zaslechla zvuk motoru. Ohlédla se a spatřila jeep jedoucí přímo k ní. Když zastavil vystoupila z něj žena a šla přímo k Laře.

„Ahoj, jsem tak ráda, že jsi tady. Jsem Linda,“ řekla žena a potřásla si s Larou rukou.

„Kde to jsme?“ zeptala se Lara.

„Tohle je Gibsonova poušť, naše společnost sídlí pod MacKayovým jezerem, není to odsud daleko.“

„Výborně, tak to můžeme vyrazit,“ řekla Lara a naskočila do auta.

Po pěti minutách jízdy dorazily až k okraji jezera.

„Takže, Laro, teď poplaveš až doprostřed jezera, potopíš se a budeš hledat červené světlo.“

Lara se na Lindu podívala s překvapeným výrazem ve tváři.

„Jen žertuji,“ usmála se Linda a vystoupila z jeepu.

Vkročila do jezera a zatáhla za řetěz, který byl schovaný v písku. Najednou se z vody vynořila malá skleněná růže. Linda k ní došla a stiskla červené tlačítko uvnitř. Růže se ponořila zpět do vody a najednou se začal ozývat podivný zvuk, který připomínal nasávání. Lara s úžasem sledovala jak se uprostřed jezera utvořila cesta, která byla z obou stran lemována skleněnými zátarasy, které zadržovaly to obrovské množství vody.

„Neuvěřitelné,“ vykřikla nadšením Lara.

Linda přikývla na souhlas a pomalu vykročila po utvořené cestě.

„Pospěš si Laro, zátarasy fungují jen 30 sekund,“ zavolala Linda.

Lara rychle sprintovala po nově vytvořené cestě a saltem přskočila Lindu. O chvíli později už stála u velkých skleněných dveří. Linda doběhla k Laře.

„Wow, jsi opravdu rychlá,“ řekla obdivně.

Lara se jen usmála a otočila se ke dveřím. Linda naťukala vstupní devítimístný kód do přístroje na dveřích a ty se otevřely. Obě vstoupily dovnitř a dveře se okamžitě zavřely. Uvnitř už jen Lara sledovala jak se za nimi skleněné zátarasy spustily a voda opět zatopila přístupovou cestu.

„Co teď?“ zeptala se Lindy.

„Naše společnost sídlí pod tímto jezerem,“ připomněla Linda.

Malá kabinka, kde se nyní obě nacházely, začala klesat.

„Máme zde velmi přísná bezpečnostní opatření, centrální počítač neustále monitoruje všechny lidi, kteří jsou v těchto podzemních prostorách, zjišťuje jejich totožnost, monitoruje jejich pohyb i dobu, kterou tráví v jednotlivých místnostech. Tohle vše je velmi důležité pro možnou evakuaci všech pracovníků H.G.L. V současné době zde pracuje kolem 120 zaměstnanců.“

„Pííp, pííp.“

Linda pohlédla na Laru.

„Připravena Laro?“ zeptala se Linda.

„Oh, ano,“ opověděla.

„Výborně,“ Linda otevřela dveře stisknutím tlačítka a obě vystoupily z výtahu.

Ocitly se v malé místnosti a před nimi byly další dveře.

„Zavolám Natalie a ta nás dovede ke střeženému trezoru, kde je uložena ta kamenná destička,“ vysvětlila Linda a stiskla tlačítko vedle malé obrazovky na zdi.

„Natalie, tady Linda, přivedla jsem Laru Croftovou.“

Dveře se otevřely a před nimi byla další místnost. Vstoupily dovnitř. O chvíli později už jim šla naproti Natalie. Linda se podívala na Laru.

„Vítám tě Laro,“ řekla Natalie.

„Pojďte prosím za mnou.“

Všichni tři šly dlouhou osvětlenou místností až ke dveřím na druhé straně. Natalie vandala z kapsy svou identifikační kartu a otevřela s její pomocí dveře. Vstoupily. Uvnitř ucítila Lara zvláštní vůni. Na protější straně malé místnosti stáli dva ozbrojení muži. Sřežili úzké dveře vedoucí do trezoru.

„Perte, Demo, tohle je Lara Croft. Přišla si prohlédnout kamennou tabulku,“ řekla Natalie.

Všichni se pozdravili a podali si ruce. Perte odemkl dveře a oba museli pořádně zabrat, aby je otevřeli. Lara vstoupila do trezoru, ve skutečnosti to byla malá místnůstka. Uprostřed stál stůl a na něm ležel sametový přehoz, v němž byla zabalena ona kamenná destička. Vedle přehozu ležel poznámkový blok a tužka.

„Necháme tě tady o samotě, pokud budeš něco potřebovat, zavolej,“ řekl jí Perte.

„Děkuji.“

Perte kývl hlavou a s pomocí Dema zavřeli vstupní dveře. Poté co Lara uslyšela cvaknutí zámku, posadila se ke stolu. Pomalu odhrnula roztřesenými prsty sametový přehoz a zatajil se jí dech. Její oči pomalu přejížděly text vyrytý na destičce. Bylo to písmo které velmi dobře znala – hieroglyfy. Opatrně přešla rukou ty nádherné znaky. Uprostřed tabulky byl vyryt obrys Hórova amuletu. Dole na tabulce byly malé trhlínky Na levé straně kresby bylo vyryto jméno Set, na straně pravé bylo vyryto jméno Delphi. Lara vzala do ruky pero a připravila si papír, aby mohla začít s překladem celého textu.

Hórov amulet má sestru, která se nazývá Delphi. Tyto dva amulety byly odděleny a musí být znovu spojeny. Hórov amulet přesně pasuje na zadní stranu Delphiina amuletu. Delphiin amulet je umístěn v Delphiině hrobce. Pokud naliješ posvátnou vodu z Karnaku na oba spojené amulety, Delphi se znovu zrodí. Delphi je socha, která váží 9 liber a je z pravého zlata. Vezmi každé písmeno z jejího jména a přiřič k němu číselnou pozici v abecedě, sečti je, a poté výsledek vyděl celkovým počtem písmen jejího jména.

$D (4) + E (5) + L (12) + P (16) + H (8) + I (9) = 54 / DELPHI (6) = 9 \text{ liber}$

Pokud se amulety rozdělí, Delphi bude opět ztracena, dokud se amulety znovu nespojí.

Lara se opřela o opěradlo židle a zlehka si klepala tužkou o spodní ret.

„Zní to zajímavě,“ říkala si.

Podívala se znovu, mnohem pečlivěji na trhliny ve spodní části destičky. Namáhala své oči co nejvíc, aby zjistila jestli něco důležitého na tabulce nepřehlédla.

„PERTE!“ zakřičela Lara.

„ANO, LARO?“

„POTŘEBUJI LUPU.“

„HNED TO BUDE,“ odpověděl Perte.

Dveře se po chvíli otevřely a vstoupil Perte s lupou. Lara vstala a vzala si ji od něj.

„Děkuji,“ řekla.

Dveře se znovu zavřely a zámek zapadl. Lara vzala lupu a pozorně se přes ni dívala na malé trhliny v kameni. Vzrušeně vydechla, pod lupou se praskliny proměnily v malinké obrázky. Lara rychle psala překlad těchto skoro skrytých hieroglyfů.

Musíš čekat v poušti, ale ne dlouho, abys to nezmeškal. Až bude vítr foukat nejsilněji ... to co hledáš nebude daleko.

„První vodítko,“ šeptla Lara. Vstala ze židle a vzala s sebou papír i tužku.

Perte se na Laru podíval.

„Nejbližší poušť odsud je Velká písečná poušť.“ Odpověděl na její otázku Perte.

„Říkali jste mi, že jste tu kamennou destičku našli v Gibsonově poušti. Hledali jste i někde jinde než právě v této poušti?“ zeptala se Lara.

„Ne, ale domnívám se, že je na čase, začít hledat i jinde, co myslíš Lindo?“ navrhl Perte.

„Myslím, že je to dobrý nápad, kdy vyrazíme?“ zeptala se nadšeně Linda.

„Co možná nejdříve. Co třeba už teď?“ navrhla Lara.

„Dobrá, připojí se k nám další tři spolupracovníci. Natalie, prosím, sežeň je a pošli za námi. Vyrazíme za 10 minut.“ zavelela Linda.

Lara se nadšeně usmála, už se nemohla dočkat dalšího hledání starobylého artefaktu.

O pět minut později

„Tak tohle je Sid, Perry a Katie,“ představila Linda své přátele. Lara si se všemi potřásla rukou.

„Je mi velkým potěšením, se s vámi setkat slečno Croftová,“ řekl zdvořile Sid.

„Děkuji,“ Lara malinko zčervenala.

Natalie rychle utřela jejich zdvořilé fráze: „Takže, není důvod ztrácet čas, vyrazíme.“

19:05 Velká písečná poušť

Lara si chránila rukou oči před větrem, který všude rozfoukával písek. Členové H.G.L. dělali přesně totéž. Sid a Perry mezitím vyndávali z aut vybavení. Všichni zůstali zatím u jeepů, zatímco Lara, Natalie a Perte se vydali na cestu. Třeba budou mít štěstí a něco objeví. Ještě než vyrazili, Perry podal Laře malou anténu.

„Pokud se ztratíš, strč ji do písku a roztáhni, podle signálu tě najdeme, ať už budeš kdekoliv.“

Lara přikývla, schovala si ji do batohu a následovala Natalie a Perte, kteří už vyrazili na cestu.

O hodinu později

Lara se podívala na hodinky, bylo 20:05.

Najednou se ozvalo hřmění. Zvedla hlavu a pohlédla na nebe. Temné černé mraky se blížily. Obloha, která byla dosud narůžovělá, pomalu bledla. Vítr začal hvízdát a vše nasvědčovalo, že se blíží silná bouře. Natalie se podívala na Laru a v očích měla obavy.

„Možná bychom se měli vrátit, Laro. Můžeme pokračovat zítra,“ navrhla Natalie.

Perte nadšeně kývl hlavou a souhlasil.

„Pokud chcete, můžete se vrátit, ale já budu pokračovat v cestě,“ odpověděla Lara.

„Ok, Laro, uvidíme se tedy později,“ řekl Perte.

Natalie se také rozloučila a oba se pomalu vydali na zpáteční cestu. Lara pokračovala dál. Vítr zesílil a cuchal jí vlasy. Obloha se kompletně zatáhla a velké, těžké černé mraky naháněly hrůzu. Najednou prosvítlo z nebe světlo. Blesk pročísl oblohu. Celá obloha najednou svítila, jako by někdo spustil ohňostroj. Světlo osvítilo Lařinu tvář. Vzala anténu od Perryho a zapíchla ji do písku. Právě když ji chtěla roztáhnout, zazněla obrovská rána a blesk uhořel do písku poblíž místa, kde zrovna stála. Okamžitě skočila stranou a lehla si na zem. Po chvíli se bouře na chvíli uklidnila. Žádné blesky už nekřížovaly oblohu, ale ta byla stále temná. Začalo pršet, Lara neměla žádný úkryt, ale tento slabý déšť ještě nikomu neublížil. Zvedla se ze země a oklepala si písek ze šortek. Zvedla hlavu a podívala se na oblohu. Spatřila obrovský blesk, jak míří přímo na ni. Její oči byly naprosto oslněny světlem. Blesk uhořel těsně vedle ní. Lara byla tím tlakem odhozena dozadu a tvrdě přistála do písku. Otevřela oči a lapala po dechu.

„Panebože, anténa,“ vykřikla.

Blesk uhořel přímo do antény a úplně ji zničil. Dým z antény stoupal a všude kolem se začal šířit zápach spáleniny. Lara přistoupila ke zničené anténě a mávala rukama kolem sebe, aby jí vůbec v tom dýmu mohla najít. Její plíce silně protestovaly, když se do nich dostal ten odporný kouř. Sáhla po tyči a chtěla ji vyndat z písku, bohužel se jí to nepodařilo, něco tu anténu zespodu drželo na místě. Klekla si a začala rukama odhrabávat písek okolo antény. Její ruka nahmatala něco tvrdého a horkého. Laře se zatajil dech. Pokračovala v hrabání tak rychle, jak jen mohla. Písek létal všemi směry. Teď se konečně podívala dolů a vykřikla...

„To snad není pravda! Já jsem našla fulgurit.“ (Fulgurit – sklovitá trubička vzniká natavením horniny úderem bleskem.)

Byl nataven a přichycen na tyči antény. Lara začala pozorně zkoumat jeho povrch. Jeho barva připomínala černou s nádechem zelené. Opatrně se ho dotkla, byl hrubý. Odhrnula ještě více písku, aby se k němu mohla lépe dostat. Nakoukla do jeho dutiny. Uvnitř svítilo zelené světlo. Oddělila fulgurit od antény a vytáhla ho z písku. Usmála se, když viděla k čemu dalšímu se fulgurit přitavil. Přitavil se k malé ploché destičce.

„To je ale štěstí, komu se tohle kdy stane,“ řekla se vzrušením.

Položila fulgurit na zem. Nyní začala zkoumat destičku. Oprášila ji a spatřila další hieroglyfy.

„Dnešní den je stále lepší a lepší,“ pomyslela si.

Sundala si batoh, vyndala tužku a papír, sedla si do písku a začala s překladem.

*JE jasné, Že chcEš najít amulet, Řeknu ti, že k tOmu nepotřebuješ klíč,
hledej ukaZatel, Který LokAlizuje Místo, kde se hrobkA Nachází*

Lara si tu zprávu četla několikrát.

„Hledej ukazatel...“ opakovala si.

„LARO!“ ozval se najednou křik.

Lara se otočila a spatřila auta H.G.L., která právě mířila k ní. Všichni vyskočili a spěchali k ní.

„Jsi v pořádku?“ ptala se Linda.

„Jo, nikdy mi nebylo lépe, neuvěříte co jsem našla.“ vykřikla.

„Fulgurit,“ vydechla.

„Opravdu?“ nevěřila Natalie.

„Wow, ty jsi ale šťastlivec,“ řekla Linda.

Lara se sklonila a zvedla fulgurit, aby byl pořádně vidět. Všichni se zmohli jen na obdivné vzdechy.

„A to není vše,“ pochlubila se.

„Jako že si toho našla více?“ zeptal se Demo.

Do druhé ruky Lara uchopila malou destičku. Oči všech přítomných se rozšířily úžasem.

„Neuvěřitelné!“

„Jak si to prosím tě našla?“

„Je to nádherné.“

Lara byla potěšena otázkami a údivem všech ostatních, ale její mysl se stále zabývala vzkazem na destičce. Jak najde pomocí vzkazu tu hrobku? Co ta zpráva znamená? Lara se soustředila jak nejvíce to šlo.

„... ta zpráva znamená?“ zeptala se Linda.

„Promiň, co jsi to říkala?“ vytrhla se Lara z přemýšlení.

„Ptám se, co ta zpráva znamená? Rozluštila jsi ji už?“ zopakovala Linda.

„Zatím nemám ponětí,“ povzdechla Lara.

Sebrala batoh a pomalu se vydala k jeepu. Sedla si a vytáhla papír s překladem hieroglyfů. Ostatní ji nechali přemýšlet. O několik minut později na to konečně přišla.

„Mám to,“ zvolala.

Všichni rychle a nadšeně přispěchali.

„Co ta zpráva říká?“ zeptal se netrpělivě Demo.

Lara jim ukázala zprávu, kterou přepsala na kousek papíru.

„Podívejte, vidíte ty písmena? Je na nich něco divného, některé jsou velké, některé malé.“

„Ano, ale co s tím?“ zeptala se nechápavě Linda.

„Podívejte se.“

Lara začala podtrhávat všechna velká písmena.

„Tak, jak je vidět, ty písmena tvoří místo, kde se amulet nachází,“ vysvětlila.

***JE jasné, Ze chcEš najít amulet, Řeknu ti, že k tOmu nepotřebuješ klíč
hledej ukaZatel, Který LokAlizuje Místo, kde se hrobka A Nachází***

J-E-Z-E-R-O Z-K-L-A-M-Á-N-Í

„Oh, už to vidím, to je parádní,“ zvolal Sid.

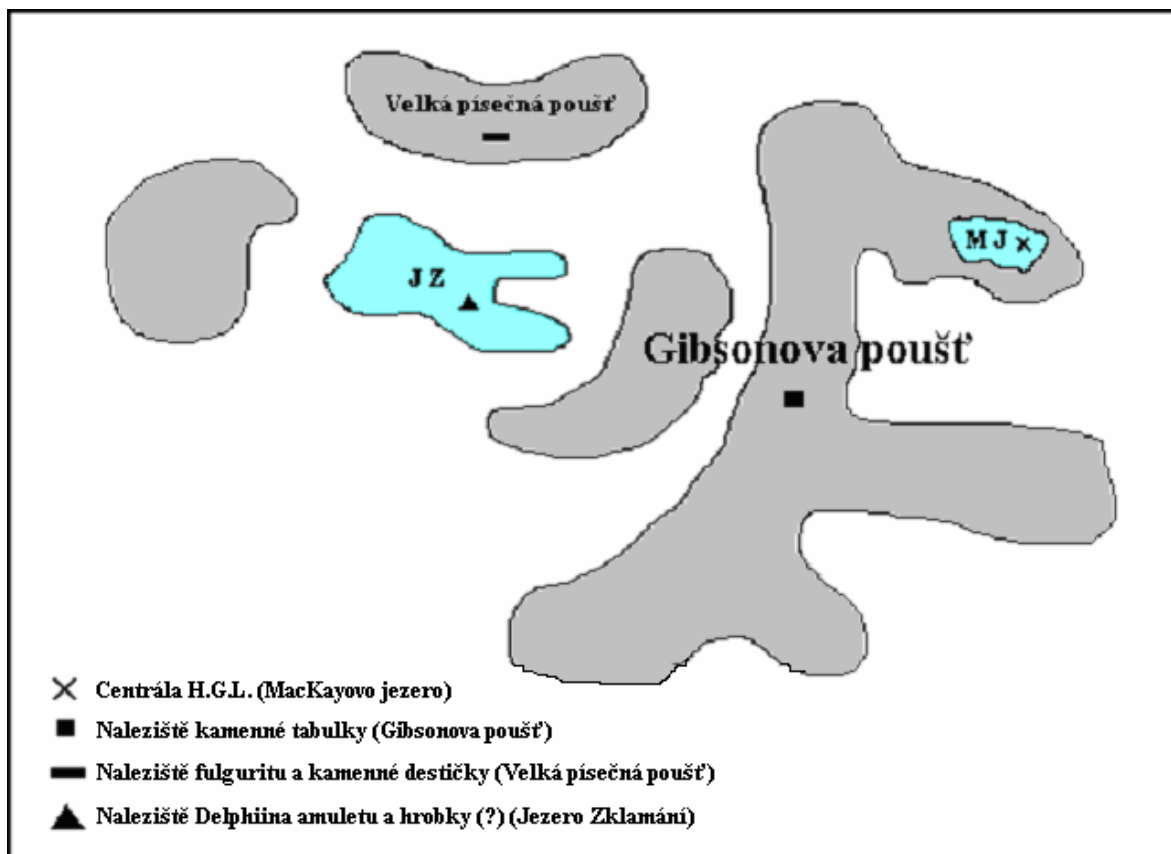
„Dobrá práce Laro!“ pochválila ji Natalie.

„Amulet je v Jezeře Zklamání, to znamená, že tam bude i ta hrobka,“ vysvětlila Lara.

„Perte, můžeš mi prosím nakreslit mapku celého tohoto území?“ poprosila.

„Samozřejmě, Laro.“

Podala mu papír a tužku. Když byl hotov, podal mapku Laře a ta si ji se zájmem začala prohlížet.

Lara ukázala na ovál: „Nyní jsme zde a teď se musíme dostat...“ posunula prst směrem dolů: „Sem.“

Všichni přikývli. Lara se podívala na hodinky bylo 21:10.

„Takže, mohli bychom se vrátit do centrály a vydat se k jezeru zítra,“ navrhl Perte.

Lara zavrtěla hlavou.

„Ne, budeme pokračovat dál,“ zavelela a vyzvala všechny k nástupu do jeepů.

„Natalie, jak dlouho nám to bude trvat k jezeru?“ zeptala se.

„Přibližně dvě hodiny,“ odpověděla Natalie.

Perte nastartoval jeep a vyjeli. Nechali za sebou jen zničenou anténu.

Jezero Zklamání 22:26

Linda se protáhla a vyskočila z jepeu.

„Jsme tu,“ řekl Perte.

Lara rozeplula pás a také vystoupila. Všichni přistoupili k okraji jezera. Lara se podívala na Lindu.

„Takže, musíme do vody!“ poznamenala Lara.

Linda se usmála: „ Ty si myslíš, že hrobka je v Jezeře Zklamání?“

„Ano, přesně to si myslím, ale jak se tam dostaneme?“ přemýšlela nahlas.

Linda pokrčila rameny a sedla si do písku. Lara se zamračila a promluvila ke všem vážným tónem.

„Jsem známa tím, že ráda pracuji sama. Nepotřebuji, aby byl se mnou ještě někdo jiný, protože mě to zpomaluje. Nemůžu vám zabránit v tom, jít se mnou, ale musíte se mnou držet krok.“

„Co když ti slíbíme, že se budeme snažit,“ zeptal se Demo.

„Pak tedy můžete jít se mnou, ale pokud se na tu cestu necítíte, řekněte to teď hned,“ řekla rozhodně Lara.

Nikdo se neozval. Lara tedy přikývla.

„Dobrá.“

Poplaveš až doprostřed jezera, tam se potopíš... Lara si najednou vzpomněla co jí řekla Linda před tím než vstoupily do centrály H.G.L. Otočila se k Demovi.

„Máte světlice?“ vyhrkla.

Přikývl a hned jí jednu podal. Rozsvítla ji, vběhla do vody, plavala směrem k prostředku jezera a potopila se. Po asi 15 vteřinách dosáhla dna. Rozhlížela se kolem sebe, svítila světlicí na všechny strany a hledala nějaký náznak toho, že by se tu mohla nalézat hrobka. Když nic nenašla a docházel jí vzduch, vyplavala na hladinu.

„Našla si něco?“ křičela na ni Natalie.

„Bohužel ne, zkusím to znovu,“ odpověděla.

Pořádně se nadechla a potopila se ještě jednou. Když znovu dosáhla dna, uviděla žulovou skálu. Byla velmi ostrá. Plavala blíž, aby ji mohla prozkoumat lépe. Uprostřed kamenného útvaru byl vytesaný čtverec. Uprostřed čtverce byl vytesán obraz. Čtverec vypadal, jako by se do něj mělo něco vložit. *Ta destička!* Pomyslela si Lara. Rychle ji vyndala z batohu a umístila do čtverce. Zatlačila ji dovnitř a plavala na hladinu.

„Myslím, že už ji mám,“ zvolala směrem k ostatním.

Najednou se kolem Lary začaly vynořovat veliké bubliny. Vypadalo to, jako když se voda vaří. Po chvíli vše ustalo. Lara chvíli čekala. Nic dalšího se nedělo. Znovu se ponořila do temné vody. Její světlice začínala skomírat. Konečně znovu dosáhla skály, udiveně vytřeštila oči. Vypadalo to jakoby se skalnatý masiv rozpadl na dvě poloviny. Uprostřed byla obrovská prasklina. Natáhla ruku a prozkoumávala vnitřek praskliny. Nahmatala něco tvrdého. Uchopila to a vyndala ven. Podrobně si prohlížela, co zrovna našla. Byl to on - Delphiin amulet. Lara udělala radostí podvodní taneček. Sáhla znovu do praskliny. Něco jí říkalo, že by tam mohlo ještě něco být. Šmátrala všemi směry. Najednou konečky prstů nahmatala velké kulaté tlačítko. Zkusila ho zatlačit a povedlo se. Hned po tom se ve skále otevřela obrovská díra. Rychle plavala nahoru na hladinu. Musela se hodně snažit, protože ji začal stahovat silný proud.

„Hej, vy tam, mám to. Mám ten amulet. Tam dole u dna je obrovská díra. Jsem si jistá, že je to vstup do hrobky. Tak pojd'te, prozkoumáme to,“ křičela směrem ke břehu.

Všichni rychle spěchali do vody. Skočili do ní a doplávali až k Laře.

„Budu počítat do tří,“ řekla Natalie.

„Jedna.“

„Dvě.“

„TŘI!“ vykřikla.

V tu chvíli se všichni potopili a následovali Laru. Když doplávali až ke vchodu, naznačila jim, aby všichni přestali plavat a nechali se vnést dovnitř proudem. Lara cítila, jak jí stoupá adrenalin. Zavřela oči. Po chvíli ucítila vzduch. Vylezla z vody. Když všichni vystoupili na břeh, zem se najednou pod nimi propadla. Všichni padali neznámo kam. O chvíli později přistáli na hromadě měkké látky.

„Krásný let,“ poznamenal Perte.

Lara se pousmála a postavila se. Vyndala z batohu Delphiin amulet a ukázala ho ostatním. Všichni si ho prohlíželi s velkým nadšením. Vypadal skoro stejně jako amulet Hórův. Když ho otočila, spatřila jakýsi mechanismus, jehož prostřednictvím se oba amulety do sebe zaklesly. Po chvíli ho vrátila do batohu. Nyní se rozhlédli kolem sebe. Místnost byla temná, svítily pouze jejich světlice. Před nimi byly obrovské dveře. Všichni se do nich opřeli a společnými silami je otevřeli. Vstoupili do další místnosti.

Laře se na čele objevily kapky potu. Pod nimi v propasti tryskala láva. Viděla dokonce, jak se horký vzduch tetelí všude kolem nich. Uprostřed propasti stál kamenný sloup. Všichni zůstali na místě, kromě Lary, která hned skočila na sloup. Vytáhla se nahoru. Hned jak stanula na kamenném sloupu, ozval se podivný hřmot. Rychle se rozhlédla kolem. Sloup se začal pod jejíma nohama zvedat výš a výš. Když stoupala, uviděla u stropu velmi zvláštní věci. Byli tam lana, žebříky a tyče. Podívala se doleva, tam na plošině spatřila kamennou sochu ozbrojenou šesti meči. Na pravé straně byla obrovská ocelová koule. Sloup se náhle zastavil.

Otočila se směrem k soše, řekla si, že zneškodní sochu jako první. Vzala si do ruky pistole a začala na sochu střílet. Po chvíli se socha pohnula – ožila. Upřela na Laru jasně červené oči a roztočila své meče. Točila jimi čím dál tím rychleji. Pomalu plula vzduchem a přibližovala se k Laře. Lara rychle skočila saltem na lano za ní. Socha se neustále přibližovala.

Rozhoupala a když byla socha skoro u ní, skočila rychle na lano před sebou a tím se dostala za sochu. Rychle se otočila a začala střílet. Socha se pomalu obrátila a mrštila po Laře obrovský meč. Rychle si schovala pistoli do pouzdra a skočila na lano po pravé ruce. Meč jen taktak minul její hlavu. Rychle se rozhlédla a spatřila před sebou několik žebříků. Rozhoupala se co nejvíce, a skočila na první z nich. Chtěla pokračovat na další žebřík, ale najednou se ozval hrozivý smích.

„Ha, ha, ha.“

Ohlédla se a spatřila sochu, jak se z plných plic směje a pluje vzduchem k ní. Socha se napřáhla a znovu mrštila po Laře smrtící meč. Lara se okamžitě odrazila a skočila o několik příček výš. Meč narazil do žebříku přesně v tom místě, kde měla ještě před chvílí nohy. Rychle přeskočila na další žebřík a otočila se čelem k soše. Zahákla se nohou žebříku, aby mohla střílet z obou pistolí.

„BANG, BANG.“

Socha zařvala, jelikož ji Lara zasáhla do pravé paže a tím upustila i jeden ze svých mečů. Lara pozvedla obočí a spokojeně se usmála. Socha se znovu začala pohybovat směrem k ní. Lara vyčkala do té doby, než byla socha skoro u ní. Nyní stanuly obě tváře v tvář. Znovu střílela. Ovšem socha se začala znovu smát.

„Ha, ha, ha, nemůžeš mě jen tak snadno zabít,“ prohlásila.

„Opravdu?“ zeptala se.

Socha zamířila znovu na Laru a mrštila po ní všechny tři meče. Ostří mečů prořízlo vzduch a mířilo přímo na ní. Ze všech sil skočila směrem k letícím mečům a zachytila se lana. Ten první chytila do pravé ruky. Ten druhý meč vypadal mnohem nebezpečněji než ten první. Lara sevřela čelisti a v její tváři se objevilo odhodlání. Úspěšně chytila i druhý meč mezi chodidla. Třetí meč mířil Laře přímo na obličej. Pustila se lana a začal padat. Třetí meč jí našťástí minul. Přibližovala se čím dál tím rychleji k rozpálené lávě. V poslední vteřině se zachytila dalšího lana, které viselo kousek od ní. Zuřivě začala šplhat směrem vzhůru. Socha mezitím letěla dolů za ní. Lara se zastavila a zaměřila sochu. Její svaly se napnuly a první mrštila meč směrem k soše. Socha neměla čas uhnout, takže meč zasáhl cíl. Rozřízl soše hlavu na dvě poloviny. Začala padat dolů. Lara rychle uchopila druhý meč, který měla mezi nohama a mrštila jím dolů. Minula sochu jen o kousek. Socha dopadla do roztavené lávy a explodovala. Lara se jen dívala jak se láva rozprskla a pohltila ji. Začala šplhat nahoru. Když byla dost vysoko, přeskočila znovu na žebřík a vytáhla se až na malou plošinku nahoře. Usadila se a chvíli odpočívala. Najednou se ozval nepříjemný skřípavý zvuk. Podívala se směrem odkud se ozýval a spatřila obrovskou kovovou kouli, jak se pomalu sune dopředu. O chvíli později se spadla do lávy. Začala se tam pohybovat dopředu a dozadu a nasávala kapalinu. Najednou se koule otevřela a obrovský vodotrysk lávy tryskal z nitra koule. Bylo to nádherné na pohled, ale také nebezpečné.

Lara pobídla členy H.G.L aby vyšplhali za ní nahoru. Někteří měli ve tváři obdiv i strach zároveň. Přesto začali šplhat vzhůru.

„Musíte trochu zrychlit,“ zakřičela na ně netrpělivě Lara.

Láva se začala pomalu zvedat a blížila se ke šplhající skupině. Sid byl poslední.

„Dávej pozor!“ zavolala na něj Lara.

Sid jí bohužel neslyšel. Zvedla se obrovská vlna a zabalila Sida jako pokrývka. Sidův křik se rozlehl po celé jeskyni. Všichni to sledovali s hrůzou v očích a pak rychle vyskočili na žebřík a k Laře. Lara hned skočila na tyč nad ní a pokračovala v cestě ven z téhle jeskyně. Velkým otvorem ve stropě se všichni dostali ven. Dostali se do další místnosti. Byla dlouhá a úzká. Na zdi po obou stranách byly louče. Lařiny oči si tuto místnost prohlížely velmi pozorně.

„Na co čekáme?“ zeptal se Perry.

„Tak jdeme ne?“ pobídl ostatní a vykročil vpřed.

„Nechod' tam ještě,“ křikla na něj Lara.

Neposlouchal ji a pokračoval. Katie ho následovala.

„Proč nemůžeme pokračovat v cestě?“ zeptala se Lary Linda.

„V téhle prázdné místnosti je něco, co mě varuje, abychom nespěchali, pohybovali se opatrně a sledovali okolí.“ Odpověděla.

Linda přikývla a soustředila svou pozornost zpět na Perryho a Katie. Když oba dorazili doprostřed místnosti ohlédli se na Laru, aby viděla, že se nic nestalo, ani nestane.

„Vidíš? Všechno je dobrý!“ křikl na ni Perry.

Lara se na něj podívala s ustaraným výrazem.

„*Je to opravdu v pořádku? Měla bych je následovat?*“ pomyslela si Lara a uvažovala zda se nemýlila. Třeba v této místnosti žádná past není.

Najednou se ozval zvuk tekoucí vody. To ji usvědčilo, že tu opravdu nějaká past je.

„Laro! Co je to? Voda?“ zeptal se ustaraně Perte.

„To není voda,“ odpověděla zamyšleně Lara.

Najednou se po obou stranách ve zdi objevily malé díry.

„Utíkejte,“ křikla Lara.

Perry ji ovšem znovu neposlechl a zakroutil hlavou. Nevěřil jí. V tom okamžiku začala z děr tryskat kyselina. Postříkala Perryho i Katie. Kapičky dopadaly na jejich ruce a nohy. Oba začali strašně křičet a zběsile se snažili dostat z dosahu kyseliny.

„Dělej něco!“ křičel Demo.

„Nemůžu, musíme jenom čekat,“ odpověděla smutně.

Lara se podívala znovu na Perryho a Katie. Jejich kůže na obličeji byla rozežrána, loupala se a syčela. Jejich křik byl nesnesitelný a rozléhal se po celé místnosti. Bezmocně se sesunuli na podlahu, kyselina už jim pokryla skoro celé tělo. O chvíli později se z jejich těl stali jen holé kosti. Když vše utichlo, rozlil se po místnosti nepříjemný pach spáleniny.

„Nyní musíme přejít,“ řekla Lara ostatním.

Demo přikývl a opatrně vykročil vpřed. Znovu se ozval ten zvuk valící se vody.

„Utíkejte!“ zvolala Lara.

V tu chvíli všichni vyběhli, jak nejrychleji mohli. Lara běžela jako první. Jeden malý proud kyseliny vytryskl přesně před ní. Skrčila se a podlezla ho. Pokračovala v běhu. Další proudy kyseliny tryskaly okolo ní. Úspěšně se jim vyhýbala. Naproti už se pomalu otevíraly dveře, vedoucí do další místnosti. Několik metrů před nimi se odrazila a udělala kotoul. Přistála v bezpečí za dveřmi. Otočila se, popadala dech a sledovala jak si vedou ostatní. Demo se úspěšně vyhýbal všem tryskajícím proudům a už byl velmi blízko dveří. Perte si držel ruku a křičel bolestí. Nakonec všichni doběhli do bezpečí. Perte ukázal Laře svou poraněnou ruku,

byla trochu rudá, a malé bublinky spalovaly jeho kůži. Vyndala z batohu lékárničku a ošetřila mu to. Perte se na ni usmál a poděkoval.

„Tak jo, můžeme pokračovat,“ zavelela, když se všichni dali do pořádku.

Lara a zbývající čtyři členové H.G.L. vstoupili do čtvercové místnosti. Na protější straně byly obrovské, zavřené, kamenné dveře. Uprostřed byla velká zlatá krychle připomínající stůl. Lara k ní přistoupila a bedlivě si ji prohlížela.

1 →	2 X	3 Házej znovu	4 ↙
12 ↑	13 X	14 ○	5 ○
11 ↓	16 ○ X	15 X	6 X
10 →	9 X	8 ↑	7 ○

Na vrchu byla jakási hrací deska. Skládala se z 16 čtverců, 4x4. Každý z těchto čtverců byl očíslovaný od jedné do šestnácti a na každém čtverci byl symbol. Uprostřed byl černý kruh. Vedle hrací desky byla ještě jedna malinká zlatá destička. Lara přečetla nahlas všem text, který na ní byl vyrytý.

„Toto je Čtverec hrůzy, pokud chceš otevřít dveře, musíš tuto hru vyhrát. Kdo se první dostane na čtverec s číslem 16 vyhrál. Vezmi zlatou kostku a hod' ji do kruhu. Svou hrací figurku posuň podle toho, kolik ti padne na kostce. Pokud se ocitneš na čtverci s šipkou, posuň svou figurku tam, kam ti šipka ukazuje. Symbol X znamená nebezpečí, symbol ° znamená bezpečí. Hod' kostkou, vyšší číslo začíná. Hodně štěstí a dávej si pozor.“

Vedle pravidel ležela zlatá hrací kostka a dvě figurky. Lara postavila obě figurky na první čtverec.

„Vypadá to na hezkou a lehkou hru,“ poznamenala Natalie.

Najednou ten černý kruh uprostřed začal měnit svou barvu z černé na temnou modř. Hra začala. Lara zatřásla kostkou v obou rukách a pustila ji. Chvilí se točila v kruhu a pak se zastavila.

„Tři,“ řekl Perte nahlas.

V tu chvíli se kostka vznesla do vzduchu a začala se točit. Po chvíli spadla opět do kruhu a zůstala nehybně ležet.

„Čtyři,“ vykřikl podrážděně Demo.

„Takže náš neviditelný protivník začíná?“ zeptala se Linda.

Lara přikývla. Ještě jednou se kostka vznesla do vzduchu, tam se chvíli točila a opět spadla do kruhu. Tentokrát padla pětka. Lara vzala protihráčovu figurku a posunula ji.

„Jedna, dvě, tři, čtyři, pět.“

Perte dal ruku Laře na rameno a zeptal se.

„Laro, co se stane, když nevyhrajeme?“

„Dveře se neotevřou,“ odpověděla mu.

„A co takhle malý podvod, budeme mít jistotu, že vyhrajeme.“ navrhl Perte.

„Cože?“ vykřikla na něj Lara.

„Posuneme naši figurku na kterékoli pole, jaké budeme chtít,“ navrhl.

„Na to zapomeň, náš protihráč pozná, když budeme podvádět,“ odsekla rozhořčeně.

„Nepozná, co by se mohlo stát? Prostě přemístíme naši figurku na pole s šestnáctkou,“ řekl rozhodně.

„Jestli to uděláš, tak nejspíš zemřeme,“ vykřikla Natalie.

Perte najednou přistoupil k hrací desce, odstrčil Laru a jako blesk přemístil jejich figurku na poslední pole.

„Neee!“ zhrozila se Linda.

Chvíli se nic nedělo, ovšem po několika vteřinách se podlaha pod Pertem propadla a on spadl po pás do díry..... do díry plné ostrých hrotů. Jeden hrot mu projel nohou.

„Aaaaa, Laro, pomoz mi!“ křičel.

Lara rychle přiskočila k díře a podala Pertovi ruku.

„Chyt' se,“ pobídla ho.

Natáhl ruku a chytil se jí jak nejpevněji mohl. Lara ho pomalu vytahovala.

„Aaaaa, Laro, přestaň,“ vykřikl bolestí.

Hrot byl zabodnut příliš hluboko. Z jeho nohy vytékala spousta krve.

„Natalie, vlez opatrně dolů a vytáhni mu ten hrot z nohy. Potom mu tu ránu zavaž tímhle.“
Řekla Lara a podala jí obvaz ze své lékárny.

Vstala a vrátila se ke hře. Vrátila jejich figurku na místo, kde byla před tím a hodila kostkou. Padla čtyřka. Posunula figurku o čtyři pole dopředu. Demo se jí podíval přes rameno, aby viděl jaký symbol je na čtverci. Byla tam šipka ukazující na hrací pole číslo čtrnáct. Kostka mezitím vyletěla do vzduchu a opět spadla do modrého kruhu. Jejich neviditelnému protihráči padla trojka. Lara vzala jeho figurku a posunula ji o tři pole dopředu.

„Oh ne, tady je šipka směřující k poli patnáct,“ povzdechla si Lara.

Na poli s číslem patnáct byl kříž. Bez varování se uvolnil u stropu velký balvan a mířil na Perta a Natalie.

„Běžte odtamtud pryč,“ křikla na ně rychle Lara.

Nebyl čas, nemohli vůbec nic dělat. Balvan zavalil Natalie jako první, potom se převalil přes Perta. Lara jen sevřela našťavaně čelisti a Linda nevěřičně lapala po dechu. Všude bylo spousta krve. Demo a Linda se odvrátili od té strašné podívané a v očích měli slzy. Lara se rychle otočila k hracímu poli a hodila kostkou.

„Jedna,“ podíval se Demo na kostku.

„Ne, to se nepočítá, kostka padla mimo kruh,“ řekla Lara.

Hodila kostkou ještě jednou.

„Dvě! My jsme vyhráli! Vyhráli jsme!“ křičela nadšeně.

Podívala se ještě na vítězné pole, byl tam kroužek a kříž.

„To není dobré,“ okomentovala situaci Linda.

Linda se podívala nahoru a zatřásla Larou. Ta také zvedla hlavu a spatřila obrovskou klec. Klec klesala dolů. Lara zamířila směrem ke kleci a vstoupila dovnitř. Demo a Linda jí váhavě následovali. Jakmile všichni vlezli do klece, zavřela se. Uvnitř klece, nahoře byla kovová tyč. Znovu se i s klecí vznesli nahoru a v tu chvíli se začali houpat. Demo se rychle zachytil tyče a držel se. Lara a Linda se také rychle chytily. Klec se houpala čím dál tím rychleji. Pomalu se přibližovali k vratům.

„My narazíme!“ křičela Linda a v očích měla strach.

Lara se usmála a přidržela se pevněji.

„BUM“

Narazili do dveří. Po nárazu se dveře otevřely a klec i s nimi vpadla do nově otevřené místnosti. Dopadli tvrdě. Lara se pustila tyče a vyskočila z klece ven. Demo a Linda také nejistě vystoupili. Uprostřed této místnosti byl obrovský zlatý kruh. Uvnitř kruhu bylo malé nášlapné tlačítko. Lara dychtivě vyrazila k tlačítku a šlápla na něj. Zlatý kruh se začal točit proti směru hodinových ručiček. Točil se stále rychleji a svítil čím dál tím jasněji. Lařiny oči se rozšířily úžasem i hrůzou zároveň. Když se kruh zastavil, rozlehlo se po místnosti cvaknutí zámku. Rychle se rozhlédla a hledala dveře, které se právě otevřely. Spatřila je v rohu, byly skryté ve zdi. Vyrazili a opatrně nahlédli dovnitř. Vstoupili. Louče, které byly rozmístěny po místnosti, se samy rozsvítily. Najednou se ze stropu spustily malé zlaté lístky. Lara natáhla

ruku a pár si jich nechala spadnout do dlaně. Se zájmem si je prohlížela. Po chvíli lístky padat přestaly a po místnosti se rozprostřela jemná zlatá mlha. Lara se do ní zadívala. Oči se jí rozšířily, čelist jí poklesla. Byla uchváčena tou nádherou...

Zdi byly z pravého zlata. Uprostřed byl vyvýšený oltář a na něm zlatá mísa. Lara k ní přistoupila a nahlédla dovnitř. Na dně byly vyryty hieroglyfy. Ihned je přeložila. Nápis zněl DELPHI. Mísa měla dvě držadla. Uchopila je a zkoušela mísou pohnout. Odstrčila ji a upřeně hleděla na místo, kde před chvíli stála. Byla tam díra. Strčila dovnitř ruku a nahmatala něco kulatého. Vyndala to... byl to velký červený drahokam. Chvíli se na něj dívala a pak si ho strčila do batohu. Byl příliš krásný na to, aby ho tady nechala. Najednou si vzpomněla na láhev vody, kterou jí Winston dal před odjezdem. Měla chuť se napít a tak láhev otevřela. Zvláštní vůně jí zabránila v pití. To nebyla voda. Podívala se pozorněji na láhev. Byla na ní cedulka s nápisem: *Posvátná voda z Karnaku*. Lara se usmála. To je to, co potřebovala ke spojení amuletů. Vyndala oba amulety z batohu. Hórův amulet vzala do pravé ruky, Delphiin amulet do levé ruky. Zatajila dech a zaklesla amulety do sebe. Nyní vzala láhev s posvátnou vodou a oba spojené amulety polila.

Prudké světlo oslnilo její tvář až musela zavřít oči. Po chvíli, když světlo ustalo, mohla znovu oči otevřít. Rýha mezi oběma amulety zmizela a ze dvou amuletů se stal jeden. Na boční straně amuletu se objevil nápis. *Delsetphiin Amulet*. Laře se rozzářila tvář. Bylo to nádherné.

„Demo, Lindo, pojďte se podívat,“ zavolala ostatní.

Přiběhli k ní a vzrušeně koukali na amulet. Hodnou chvíli jen němě zírali na ten div. Z této nepopsatelné chvíle je vytrhl až závan vzduchu, který jim foukl do tváře. Vítr stále sílil, stoupli si a zavřeli oči. Vítr už byl tak silný, že jim dělalo problém udržet se na nohou. Najednou vše ustalo. Lara otevřela oči jako první. Tohle bylo její nejlepší dobrodružství. Před ní stála nádherná žena. Vypadala jako by byla stvořena ze zlata. Linda i Demo také otevřeli oči. Žena se na ně usmála.

„Děkuji vám,“ řekla sametovým hlasem.

„Zachránili jste mě, moje jméno je Delphi. Před třemi tisíci lety jsem z tohoto světa zmizela. Nyní jsem znovu volná. Jsem vám moc vděčná.“

„Bylo nám potěšením,“ řekla jí Lara.

Podala Delphi její amulet a vložila jí ho do dlaní.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Delphi.

„Lara Croftová.“

Delphi se usmála a podala Laře zlatou sošku, která se najednou objevila v jejích rukou. Lara vydechla nadšením. Vzala si od Delphi sošku a zamračila se.

„Co se děje Laro?“ zeptala se Delphi.

„Ta soška je mnohem těžší, nevěřím že je devíti librová,“ řekl Lara.

„Máš pravdu, váha téhle sošky se neskládá jen z mého jména. Spočítej si to,“ Delphi se sklonila a začala prstem psát do písku.

L A R A = 32/4
9 + 8 = 17 liber

„Moc ti děkujeme,“ usmála se Lara.

„Ne,“ opravila ji Delphi: „Já děkuji vám.“

„Jak se odsud dostaneme?“ vpadl jim do rozhovoru Demo.

Delphi se na něj podívala.

„Takhle,“ řekla a zvedla ruce.

Najednou se znovu zvedl vítr a odnesl je na pryč.

Centrála H.G.L.

„Laro, nevím jak ti máme poděkovat za tvou pomoc,“ řekla Linda při loučení.

„Ano, a Delphi, za to, že nám dala takovou krásnou sochu,“ dodala.

„Kdykoliv budete zase potřebovat pomoc, máte moji adresu!“ usmála se na ni Lara.

Otočila se a nastoupila do čekající helikoptéry. Zamávala oběma a pilot odstartoval. Demo držel v rukou tu nádhernou malou sošku a dal jí velkou pusou.

Lara se tomu zasmála a oprášila si rukavice od zlatého prachu, který se ještě dlouho vznášel kolem ní. Pohlédla z okénka na obzor a spatřila krásné vycházející slunce.

Search for Delphi

Copyright © 2002 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive